

MANFRED STREUBEL

Fordította: Lukáts János

Borostyán bogárral

A partra vetve gyermekkéz talált rád,
a harmadkorból szép aranyszilánk.
Hadd nézzelek, csepp örökkévalóság,
hogy szórod szét a nap fénysugarát!

Kiforrva egykor forró rétegekben,
mikor még minden lény az űrbe szállt,
mikor még nem volt szem, mely fölfedezzen,
te rám találsz, kicsinyke szarkofág.

évmillió, s a légy, amelyet nézek,
benned pihen: békén, sértetlenül,
s a világ sorra porrá szétesett.

Csak most, torzó, hogy kézbe foglak téged,
kapott értelmet léted egyedül,
és szinte zsákmány lett a szép lelet...!

Őszutó

Az ágművet, mely tarkán eltakarta,
Lehullt a lomb, mint könnyes imaszó.
Helyén az ínség néma torzalakja:
Szívós, kopár, sötét konstrukció,

Mit vén farönkök ég felé emelnek,
Hogy megbotoljon kis tavak felett.
A törzsek és tagok, viharban edzett
Derék anyag, kemény lett és merev,

Hogy itt helyét megállja: felhőtömbök
S örvény között, dacos, megbízható, –
S a ködbe, mely már reggeltől borong,

Élő ágával bátran beledöfköd
S felcsendül halkan távol zeneszó,
Egy sejtés: már a jövő nyár zsisong.

Újévi napfény

Te, vaksi szem, múltó évem felett
a környező világra körbenézel,
a látvány erdejére: szép sereg, –
s halkan hintesz be minket gyenge fénnel.

Úgy áll az erdő: szinte hálát érez,
mert nézed őt, – és új erőre kap,
hogy álljon a tél roppant seregéhez,
és minden lény szomszéd után kutat.

Élesre nyisd meg most értelmedet,
ki kemény kontúrt vetsz a tiszta óra,
te pillanat, mely átfájsz testemen,

hogy én is éles árnyékokot vetek,
ki szembeszállok, rád csodálkozóan,
s hogy vén a föld: lassan belém dereng.